

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **I. S.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Smilem, advokátem, se sídlem Hromnice 33, Třemošná, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2015, č. j. OAM-581/ZA-ZA04-LE22-2014, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 4. 2015, č. j. 60 Az 3/2015 - 43,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5000 Kč; tato částka bude vyplacena k rukám jeho zástupce Mgr. Jaroslava Smila, advokáta, z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1000 Kč; tato částka bude vyplacena k rukám jeho zástupce Mgr. Jaroslava Smila, advokáta, z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

### O d ů v o d n ě n í :

#### I. Vymezení věci

[1] Žalobce, ukrajinské národnosti i státní příslušnosti, podal žádost o udělení mezinárodní ochrany s odůvodněním, že s Ukrajinou již nechce mít nic společného, neboť tam nejsou žádná lidská práva, práce ani budoucnost. O jeho žádosti žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 20. 1. 2015, č. j. OAM-581/ZA-ZA04-LE22-2014 (dále jen „napadené rozhodnutí“), tak, že žalobci neudělil mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 29. 4. 2015, č. j. 60 Az 3/2015 - 43 (dále jen „krajský soud“ a „napadený

rozsudek“), zamítl. Uvedl, že zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu nebyly splněny, neboť žalobce ve správním řízení nezmiňoval, že by se v zemi svého původu snažil realizovat svá politická práva či vyvíjel jakékoli politické aktivity. Žalobce rovněž netvrdil, že by se obával, že ve své vlasti bude pronásledován z některého z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Obecný nesouhlas s politickou situací v zemi původu pak pod citované ustanovení podřadit nelze. Krajský soud se ztotožnil se žalovaným v tom, že ekonomická ani rodinná situace žalobce není relevantním důvodem pro udělení azylu. Ohledně povolání k výkonu vojenské služby žalovaný správně poukázal na to, že se jedná o základní povinnost občana ve vztahu ke státu. Žalovaný rovněž opatřil velké množství aktuálních informací o politické situaci na Ukrajině, přičemž žalobce ve správním řízení nepožadoval doplnění těchto informací a ani proti nim nic nenamítal; napadené rozhodnutí tedy není nepřezkoumatelné. Krajský soud souhlasil se žalovaným v tom, že rodinné důvody ani obava z ekonomických potíží v zemi původu (např. z důvodů tvrzené nemožnosti bydlet ve vlastním domě s bývalou manželkou a dítětem) či z probíhajícího konfliktu nepatří mezi důvody pro udělení humanitárního azylu. Krajský soud byl toho názoru, že žalobci nehrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, neboť s ohledem na jeho předchozí (z politického hlediska) bezproblémový pobyt na Ukrajině mu nic nebrání realizovat rodinný život se svou přítelkyní v zemi jejich původu. Výkon vojenské služby je pak občanskou povinností a žalobce navíc na Ukrajině nepobýval v oblastech, v nichž by hrozil vojenský konflikt.

## II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Uvedl, že krajský soud se v podstatě nijak nevypořádal s jeho žalobní námitkou poukazující na absenci data vydání napadeného rozhodnutí. S poukazem na § 69 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, namítl, že uvedení data vydání je podstatnou a zásadní náležitostí správního rozhodnutí a nerespektování této zákonné povinnosti nelze bagatelizovat, neboť může mít za následek i nicotnost správního rozhodnutí. Stěžovatel vytkl krajskému soudu, že se „z hledisek humánních a humanitárních“ důsledněji nezabýval jeho osobním a rodinným životem. Stěžovatel namítl, že situace na Ukrajině se zásadně odlišuje od informací a podkladů, které shromáždil žalovaný a které byly akceptovány i krajským soudem, neboť na Ukrajině probíhá občanská válka a nejde tedy o válku vyvolanou vnějším nepřitelem. Při každé další mobilizaci dochází k rozšíření odváděných ročníků mobilizovaných osob a stěžovatel by se tak mohl stát přímým účastníkem války, kterou zásadně a principiálně odmítá. Stěžovatel uvedl, že žalovaný se měl zabývat tím, že jeho děd a otec se narodili a žili v městě Mukačevo, které za jejich života bylo součástí Československé republiky. Žalovaný k otázce udělení humanitárního azylu přistoupil toliko formalisticky. Pokud krajský soud i žalovaný poukázali na to, že výkon vojenské služby je základní občanskou povinností, pak stěžovatel namítl, že v jeho zemi původu je situace naprosto odlišná, neboť se jedná o válku občanskou. Existence vnitřního ozbrojeného konfliktu na Ukrajině pak zpochybňuje závěr žalovaného a potažmo také krajského soudu, že stěžovateli nehrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Stěžovatel upozornil na komplikovanou mezinárodní situaci a vyjádřil názor, že v případě přijetí kvót pro uprchlíky zejména z Afriky půjde o porušení ústavní zásady rovnosti. Stěžovatel byl přesvědčen, že jeho kasační stížnost svým

pokračování

významem přesahuje jeho vlastní zájmy „zejména s ohledem na nezbytný výklad a sjednocení postupu jednotlivých orgánů státu i samotných cizinců při předkládání, posuzování a rozhodování ve věcech mezinárodní ochrany“. Současně navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal jeho kasační stížnosti odkladný účinek.

[4] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti konstatoval, že kasační stížnost stěžovatele zešíroka komentuje současnou politickou a vojenskou situaci na Ukrajině, avšak azylového příběhu stěžovatele či konkrétních důvodů jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany se nedotýká. Snaha legalizovat pobyt v České republice, nedostatek pracovních příležitostí či rodinné spory na Ukrajině, stejně jako přítomnost ukrajinské družky stěžovatele na území České republiky, nelze podřadit pod azylově relevantní důvody. Branná povinnost pak patří k základním státoobčanským povinnostem a v případě stěžovatele nelze předpokládat, že by byl výkon vojenské služby uplatněn diskriminačně. Dle názoru žalovaného není žádný důvod se domnívat, že se zhoršená bezpečnostní situace v Doněcké a Luhanské oblasti rozšíří do dalších částí země. Česká republika není jedinou zemí, v níž by mohl stěžovatel společně se svou družkou naplňovat svůj soukromý život, a to tím spíše, že jeho družka je ukrajinská státní příslušnice a jejich vztah existoval již na Ukrajině. Dle názoru žalovaného je napadené rozhodnutí správně a řádně odůvodněno, podloženo relevantními informacemi o zemi původu stěžovatele a neabsentují v něm ani formální náležitosti. Návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti považoval žalovaný s ohledem na § 32 odst. 5 zákona o azylu za nadbytečný.

### III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a oprávněnou osobou (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatel je rovněž zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy přípustná.

[6] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou přijatelnosti kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo možné kasační stížnost odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručné odůvodnění svého usnesení připojuje.

[7] Podle § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, jestliže ta svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze přitom pro stručnost odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)), z něhož mimo jiné plyne, že „[p]řesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana

*individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.*“ O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu nebo jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře může nastat na úrovni krajských soudů i Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu nebo krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení, především procesního charakteru, proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby byla důvodem přijatelnosti kasační stížnosti.

[8] K otázce přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. stěžovatel uvedl, že kasační stížnost přesahuje jeho vlastní zájmy „zejména s ohledem na nezbytný výklad a sjednocení postupu jednotlivých orgánů státu i samotných cizinců při předkládání, posuzování a rozhodování ve věcech mezinárodní ochrany“. Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdil, že rozhodnutí ve věci samé bude mít zásadní význam pro celou řadu otázek, např. pro výklad § 14a zákona o azylu, pro předpokládaný značný nárůst běženců ze všech oblastí Evropy, Afriky a Blízkého a Středního východu, pro posuzování právního postavení občana země, v níž probíhá občanská válka atp.).

[9] Nejvyšší správní soud se v nedávné minulosti zabýval současnou bezpečnostní situací na Ukrajině již několikrát, přičemž dospěl k závěru, že se nejedná o tzv. totální konflikt, jenž by dosahoval takové intenzity, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, či usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26). Problematice odmítání služby v armádě jakožto azylově relevantnímu důvodu se Nejvyšší správní soud věnoval opakovaně, např. již v rozsudku ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49, či v rozsudku ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44. Co se týče ekonomických důvodů, jejich irelevanci z hlediska udělení mezinárodní ochrany Nejvyšší správní soud přdestřel např. v rozsudku ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65. Otázku udělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu řešil Nejvyšší správní soud v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72, nebo ze dne 24. 11. 2005, č. j. 6 Azs 304/2004 - 43. Možností udělení doplňkové ochrany z důvodu ochrany soukromého a rodinného života se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012 - 28. K námitkám stěžovatele poukazujícím na politickou diskuzi ohledně možného stanovení kvót pro přijímání uprchlíků pro jednotlivé členské státy Evropské unie a na místo narození stěžovatelova děda a otce lze konstatovat, že tyto skutečnosti se nedotýkají žádného azylově relevantního důvodu ve smyslu zákona o azylu, a proto ani hypoteticky nemohou založit důvod přijatelnosti kasační stížnosti.

pokračování

[10] K námitkám nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud uvádí, že eventuální nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu může za určitých okolností naplnit důvody přijatelnosti kasační stížnosti, a to dokonce i za situace, kdy to stěžovatel výslovně nenamítne. Ve smyslu shora citovaného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 totiž bude kasační stížnost posouzena jako přijatelná tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 Azs 20/2010 - 238). V daném případě však Nejvyšší správní soud v této rovině posuzování kasační stížnosti přijatelnou neshledal. Námitka stěžovatele, že se krajský soud nevypořádal s jeho žalobní výtkou tvrdící, že napadené rozhodnutí není označeno datem vydání (stěžovatel měl patrně na mysli datum vyhotovení, neboť v kasační stížnosti odkazoval na znění § 69 odst. 1 správního řádu s tím, že slova „datum vyhotovení“ sám zvýraznil), je částečně opodstatněná, nepředstavuje však důvod přijatelnosti jeho kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že je v něm kromě napadeného rozhodnutí neoznačeného data obsažen i jeho originál, na němž datum vyhotovení (20. 1. 2015) vyznačeno je. Otázka chybějícího data vyhotovení správního rozhodnutí přitom byla Nejvyšším správním soudem již posuzována, a to např. v rozsudku ze dne 16. 6. 2011, č. j. 7 As 23/2011 - 82, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že absence data vyhotovení rozhodnutí podle § 69 odst. 1 správního řádu je pochybením, kterého by se měly správní orgány vyvarovat, zpravidla však nepůjde o vadu způsobující nicotnost daného rozhodnutí a většinou ani o takovou nezákonnost, pro kterou by bylo nezbytné je zrušit. To by přicházelo v úvahu, pokud by neuvedení data vyhotovení rozhodnutí představovalo takovou vadou, která svojí povahou a intenzitou překročí rámec zřejmé nesprávnosti, např. bude-li správní rozhodnutí vykazovat kumulaci více formálních vad. V nyní posuzovaném případě se jednalo o jedinou formální vadu napadeného rozhodnutí a den jeho vyhotovení byl nadto patrný z originálu založeného ve správním spise. Uvedená vada napadeného rozhodnutí (a potažmo napadeného rozsudku) tedy ani hypoteticky nemohla představovat zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, neboť stěžovatel jí nemohl být zkrácen na žádném svém subjektivním právu (což ani on sám v žalobě ani v kasační stížnosti netvrdil). Pokud stěžovatel pokládal napadený rozsudek za nepřezkoumatelný také ve vztahu k posouzení, zda u něj mohla být shledána hrozba nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, pak má Nejvyšší správní soud za to, že krajský soud na straně 9 napadeného rozsudku srozumitelným a dostatečným způsobem vysvětlil, proč v postupu žalovaného nespátroval porušení § 14a zákona o azylu. Krajský soud nezatížil napadený rozsudek ani jinými vadami, které by mohly způsobit jeho nepřezkoumatelnost.

[11] Nejvyšší správní soud pro úplnost uvádí, že nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany má odkladný účinek ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

#### IV. Závěr a náklady řízení

[12] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nesplňuje. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou judikaturou

řešeny rozdílně; nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu; ani nebylo shledáno zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Nejvyššímu správnímu soudu tudíž nezbylo než podanou kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítnout pro nepřijatelnost.

[13] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[14] Podle § 10 odst. 1 věta první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), soud vrátí poplatek z účtu soudu, jestliže jej zaplatil ten, kdo k tomu nebyl povinen. Podle § 11 odst. 2 písm. i) citovaného zákona se od poplatku osvobozují cizinci v řízení ve věcech mezinárodní ochrany. Jelikož stěžovatel zaplatil soudní poplatek za podání kasační stížnosti ve výši 5000 Kč a soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1000 Kč, ač k tomu dle § 11 odst. 2 písm. i) zákona o soudních poplatcích nebyl povinen, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že mu budou do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku tyto zaplacené soudní poplatky vráceny, a to k rukám jeho zástupce Mgr. Jaroslav Smila, advokáta.

**P o u č e n í:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. července 2015

JUDr. Karel Šimka  
předseda senátu